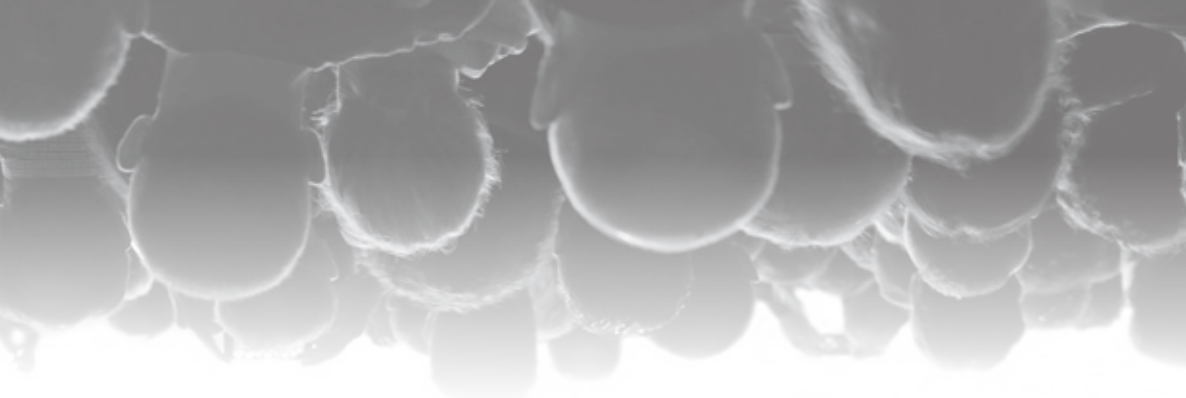

A CSEND, amire vágytál

„Mert otthon ülni jobb lett volna?” – kérdezte az egyik haverom, amikor megjegyeztem, hogy halál feleslegesen jöttünk ki a tüntetésre. Hogy miért tartottak tüntetést? Őszintén mondom, fingom nem volt már. Én csak annyit láttam, hogy mindenki nagyon szeretett volna valamit, de ötlete sincs, hogy mit, és ha mégis kapiskálta, hát elképzelése sem volt, hogyan kezdjen hozzá. Mintha mindenki másoktól várta volna, hogy nekikezdjen a megvalósításnak. Nem először voltunk tüntetésen, a vége mindig ugyanaz volt, mindenki tök csalódottan lézengett a Kossuth téren, amíg végképp meg nem unta a dolgot. „Nem tudom, haver, nem tudom” – motyogtam. Ha véletlenül is, de ott voltam, amikor 2006-ban könnygázzal oszlatták a tömeget. Na, akkor érezni lehetett a dühöt, nyilvánvaló volt, hogy az az este előbb-utóbb bekerül a tankönyvekbe, és persze megismertem azt is, milyen, amikor a könnygáz marja az ember szemét. Ott voltam akkor is, amikor a netadó ellen tüntettek az emberek, tízezrek vonultak az utcákon. Világos volt, miért vagyunk ott, mi ellen vagyunk ott, és hogy az egész nagyon nem frankó. Már mint a kormány terve. A tervek most se voltak frankók, legalábbis, amik hozzám eljutottak. Senki nem tudta megmondani, legjobban mi is kúrja föl az agyát, az azért elég béna volt. „Hát, hát minden” – mondta a haverom.

Nemcsak nálunk tüntettek egyébként, hanem a világon szinte mindenhol, tényleg úgy tűnt, mintha mindenki meg lenne bolondulva. Néztem a netet, tüntetések voltak Jordá-

niában a kormány megszorító intézkedései ellen, tüntetések voltak Grúziában, hogy a kormány hagyja békén a bíróságokat, tüntetések voltak Németországban egy mocskos szélsőjobb párt ellen. Tüntetések voltak Franciaországban, Örményországban, Szerbiában, Indiában és még legalább egy tucat helyen. Ezeket a magam részéről le is szartam amúgy. Engem az zavart, hogy a kormány mindenbe beleugatott. Ők döntötték el, hol vehetünk cigit, hogy melyik kerületben meddig lehet bulizni. Bosszantott, hogy abban a kórházban, ahol apám meghalt, nem tudják lefesteni a falakat, mert nem kapnak pénzt, sőt, még vécépapírt se tudnak venni. Az öregnek nem volt szerencséje, bár piszok jó orvos műtötte, a felépüléséhez nélkülözhetetlen gyógyszereket már nem tudták beszerezni, nővérek alig voltak az osztályon, és az orvosnak se volt ereje, hogy állandóan vele foglalkozzon. Egyik este úgy feküdtem le, hogy tudtam, reggel sietnem kell, mert utoljára látom életben. A villamos viszont lerohadt, rohantam, de 10 perccel így is lekéstem a halálát.

Hogy mi várt volna otthon? Az új Doomot nemrég harmadszor is kijátszottam, a multiplayer rész meg rohadtul nem nyűgözött le, végeztem a God of Warral is, és hiába tudtam már akkor, hogy megválasztják az év játékának, abban is biztos voltam, hogy soha többet nem fogom elővenni. Azt hiszem, egész nap csak feküdtem volna a kanapén, és a tévét kapcsolgattam volna. Ha elcsíptem volna a *Columbo* ismétlését, azzal már meg is oldódott volna a délutánom kábé négyig. Utána mondjuk egy kicsit szarul éreztem volna magam, de hát mégis, mit csinálhattam volna, ha egyszer semmiben nem láttam fantáziát. Azt hiszem, később beizzítottam volna a pornóoldalakat, kerestem volna egy király anyalánya jelenetet, és elcsilleltem volna egészen estig. Este aztán ájtött volna az egyik haverom, mondjuk a Robi, süttöttünk volna space cake-et, aztán neveltünk volna, aztán megnéztük volna az *Ötven első randit*, azon bezuhantunk volna, és belátjuk, hogy az életnek kell hogy legyen egy mélyebb értelme. Aztán csak hallgattunk volna egészen addig, amíg a Robi meg nem kér, hogy fordítsam már át a fejét kicsit a másik oldalra, mert teljesen lezsibbadt, és képtelen megmozdulni. Én persze készségesen segítettem volna.

Enyhe fejfájással ébredtem másnap. Arra emlékeztem, hogy egy kicsit még tipródtunk a Kossuth téren, aztán beugrottunk az egyik közeli kocsmába. Ki volt száradva a szám, forgott még egy kicsit a szoba. Az ágy mellett tapogatóztam, hogy megnézzem, a mobilom azért megvan-e. Mindig oda szoktam tenni, tudnám, minek. Azt az örömet, amikor egy átpiált este után hozzáértem, soha nem fogom tudni elmagyarázni. Mondjuk azt, hogy eléggé megkönnyebbültem. Több mint egy tucat mobilt elhagytam, és gyűlöltem az állandó utánajárást. „Élsz, haver?” – írta a Robi. „Élek, öreg, miért ne élnék?” – írtam vissza. „Hát nem tudom. Arra emlékszel például, hogy a Tokaji borozóból visszamentünk a térre, és te elkezdted lerugdosni a facsemeték tartógerendáit?” „Ööö, hát erre pont nem.” „Akkor, gondolom, az sincs meg, hogy amikor odajöttek a készenlétisek, először le akartak fogni, te meg valamit halandzsáztál nekik, hogy megérted őket, szar úgy dolgozni, hogy soha nem látják a túlorapénzt, aztán a vége az lett, hogy együtt ugráltatok.” „Figyelj, hazudnék, ha azt mondanám, hogy megvan.” „Utána aztán teljesen kezelhetetlenné váltál, berohantál egy vadidegen udvarba, de kijönni már nem tudtál, és öt percig rángattad a rácsot, mire kivezettek ott, ahol bementél.” Nem, semmi nem volt meg ebből. Na, mégsem volt teljesen hiábavaló az este.

„Hiszek Magyarországon – mondta a Gabi röhögve, – vagyont szereztem ebben az országban” – mondta megint, aztán beleszívott egy slukkot a cigibe. „A rohadt élet, milyen király kis füvecske ez” – jegyezte meg. „Mit mondtál, honnan szerezted?” – kérdezte a Robit. „Még nem mondtam, haver. A neten rendeltem. Amióta ezek a kurva albánok megjelentek a pékségeikkel, és átvették a piacot, nem lehet Budapesten rendes füvet szerezni, csak szintetikus szarokat meg olcsó dizájnerdrogot” – magyarázta. A Citadellánál álltunk néhányan, és a várost néztük. „És mit kell ahhoz csinálnod, hogy ilyen cuccot tudjál rendelni?” – kérdezte a Gabi. „Letöltesz egy Tor nevű programot, váltasz kriptovalutát, aztán felmész a dark webre, és azt választasz, amit csak szeretnél.” „Ennyi?” „Magyar kártyával nem könnyű kriptót venni, tízből kilenc oldal visszadobta a kártyámat, de találtam egyet, amit 15 százalékos tranzakciós díjért cserébe hajlandó volt elfogadni.” „És utána?” „Utána minden olyan, mintha az Ebay-re mennél fel. Vannak eladók, akik bizonyos európai országokban nem küldenek, de leginkább Olaszország, Görögország és Hollandia szokott tabu lenni.” A Gabi elmélyülten hallgatta, nézegette a cigit, aztán beleszívott egy mélyet, és adta tovább.

„Szóval, visszatérve, értitek, minek rinyál mindenki, hogy nincs melő. Magyarország csodálatos hely, a lehetőségek földje. Nézzétek meg a Dénest – bökött felém vigyorogva, – soha életében nem csinált semmit, de azt olyan kurva jól csinálta, hogy nem győzik előléptetni. Kinek is ültél be most a helyére?” – kérdezte. „Fogalmam sincs, de biztos értett hozzá, ha el kellett távolítani az állami gépezetből.” „És akkor most mit is csinálsz?” – kérdezte megint. „Elképzelésem sincs. Azt hiszem, a hungarikumokat meg Magyarországot népszerűsítjük, de tök fals számokkal dolgozunk, szarok az alapok, amikre építkezünk, azokból aztán rossz következtetéseket vonnak le, szóval tök mindegy, miket írunk, milyen kampányokat indítunk, szar lesz az egész. Egy merő hazugság.” „De megéri csinálni?” – kérdezte megint. „Még szép hogy megéri csinálni” – vágtam rá. „Hetente egyszer minden melóhelyen dührohamot kap az ember, akkor már nem jobb, ha a fennmaradó időben nem csinálsz semmit, és ki tudod heverni?” – hozzám ért végre a cigi, én is mélyeket szívtam bele, és igen, meg kellett állapítanom, hogy tényleg kurva jó fű került bele. „Ha legközelebb rendelsz, vegyél már nekem is 5 grammot, majd megadom” – mondtam a Robinak.

„Kitaláltam amúgy, baszki” – mondta megint a Gabi. „Tényleg a miniszterelnök a legnagyobb magyar. Próbálja sütögetni a pecsenyéjét, ügyeskedik ezerrel, aztán amikor fülön csípi, akkor először hadovál összevissza, másokra mutogat, mint egy kisiskolás, aztán felháborodik, és addig-addig hepcsiáskodik vöröslő fejjel, amíg inkább rá nem hagyják az egészet, mielőtt felrobbanna” – magyarázta. „Aztán meg van lepődve, ha nehezen engedik oda a többiek az asztalukhoz, mert azt is nehezen tudják elképzelni róla, hogy tud késsel-villával enni” – folytatta. „Meg aztán – kezdtem én, miután kifújtam a füstöt, és továbbadtam a cigit – ki akarna együtt lógni valakivel, aki olyan, mint egy időzített bomba. Soha nem tudhatod, mikor lépsz a bütykére, aztán hallgathatod a hisztijét.” „Nanana, neked, Déneském, ebben a beszélgetésben nem osztottak lapot, vagy ha mégis meg akarnál szólalni, hát védelmezned kéne a vezénylő tábornok urat, nem pedig fikáznod.” Ezen aztán mindenki nevetett. „Most mégis mit kéne csinálni? Szerintem elérte a kritikus tömeget az állampárt, kívülről megdönteni nem lehet, most türelmesnek kell lenni, és megvárni, hogy összedőljön a saját súlya alatt.” „Hát persze – mondta valaki –, mindent meg lehet ideologizálni.”

Egy kicsit mindannyian hallgattunk. Elkezdett beütni a fű. Néhány perc alatt a teljes tisztaságból és józanságból elvitt oda, hogy szagatni kezdett a kép. Mintha laggolt volna az élet. Erre általában csak a legerősebb füvecskék voltak képesek. „Geci – szólalt meg valaki –, kurvára megszomjaztam, nem veszünk egy sört a lenti éjjel-nappaliban?” A Gelért téren, a turistacsapda szegedi étterem mellett volt egy kisbolt, ahol mindig tárt karokkal vártak minket. Oda jártak az étterem muzsikuskigányai is, hogy igranak valamit, és

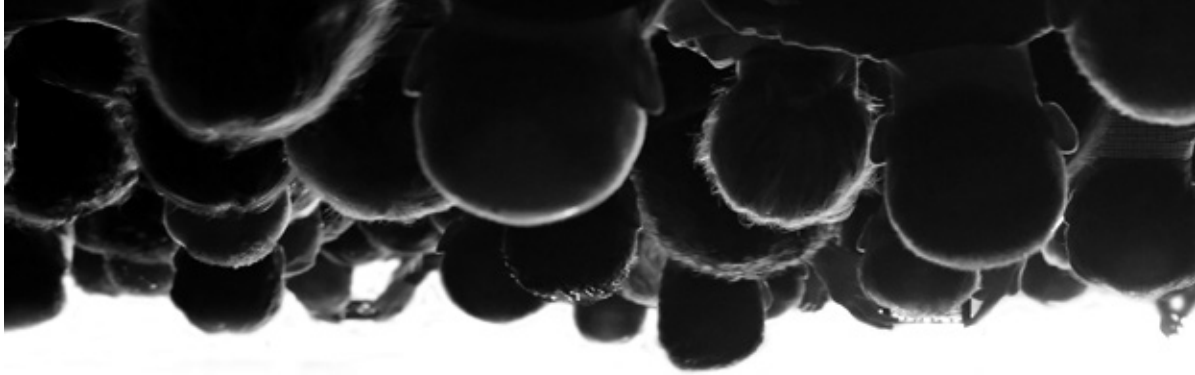
hogy elszívjanak egy cigit. „Menjünk, baszki, jó ötlet” – válaszolt valaki, úgyhogy csigalassúsággal elindultunk lefelé a térre. „Most láttam egy sorozatot a Netflixen – szólalt meg ismét lefele –, amiben arról beszéltek, hogy 200-250 millió éve, a Nagy Kihalás során az élet 95 százaléka elpusztult a Földön.” Talán a Dani nevű srác beszélhetett. „Szóval, ami addig volt, fejlődés, evolúció, élet meg minden, lenullázódott – folytatta –, és az emlősök aztán egy vakond-szurikáta keverékből fejlődtek ki.” Kicsit hallgatott. „Na most értitek, mi van. Megvolt az Özönvíz, adott Noé, akit Isten a saját képére teremtett, ez a vakond-szurikáta keverék. Mi van, ha végig rosszul tudtunk mindent, és nem egy ősz, szakállas faszi van oda-fönt, hanem egy ilyen vakond-szurikáta keverék?” Betépvé annyira megcsavart ez a gondolat, hogy utána hetekig Istent kerestem mindenben.

„Érted, másnak apróságnak tűnhet, de engem ez eléggé megvitt, úgy kalapált a szívem, hogy majdnem kiugrott a helyéről. Négy éve nem ittam tehéntejet egészségügyi és etikai okokból, és nagyon rosszul lettem, amikor megtudtam, mi történt. Mind mentálisan, érted, mind fizikailag. Olyan édes volt, hogy nem lehetett megmondani, milyen tejet tettek a kávémba. Akár lehetett volna cukorszirup is, ezért nem törődtem vele. Pedig direkt kihangsúlyoztam, érted, hogy nem tehéntejjel kérem a kávémat. Tudom, hogy mindenki hibázik, de baszki, mégis. Figyeljünk oda a másikra, és vegyük komolyan, ha kér valamit. Ez olyan bonyolult?” – legalább egy órája hallgattam már Lilit. Kezdett az idegeimre menni. Lili egy nagyon cuki modell és influenszer volt, tőkre rá voltam állva egészen idáig. Amióta beültünk dumálni, csak ő beszélt, nem kérdezett, csak mondta, mondta, hogy majdnem az egész élete tönkrement, amikor legutóbb a Mikszáth téren véletlenül tehéntejjel kapta a kávéját. „Nagyon kész voltam. Azért a növényi tejnek még itt, Magyarországon se kéne akkora dolognak lennie, nem? Vagy most én vagyok hülye?” – kérdezte, de meg se várta a választ, mondta tovább. Azért ez elég lankasztó. Nem volt hülyeség, hogy a fülemben hagytam az egyik fülhallgatómat.

Egyik pillanatban kicsi pityegést hallottam, megakadt a zene egy másodpercre, láttam, hogy üzenetem jött. „Kancás vagyok, rád akarok ülni” – az ilyesmire nem lehetett nemet mondani. Micsoda véletlen, gondoltam közben. A Kriszti volt az első lány az életemben, aki olyan zenét tudott ajánlani, ami rohadtul tetszett is. Moziban voltunk, valami sci-fit néztünk, éppen a világyűrt mutatták, amikor egyszer csak megbökött oldalról, hogy ő ezt a dalt hallotta élőben is. A filmben nem tűnt akkora dobásnak, de amikor később kikerestem Spotify-on Nils Frahm *Says* című dalát, azonnal berántott. Az a típusú zene volt, amivel engem amúgy is nagyon könnyen meg lehetett fogni, lassan építkező, repetitív, minimalista prüntyögés, ami a végére annyira felerősödik, hogy kedvem lenne medvével verekedni, cápával versenyt úszni vagy hegyeket megmozgatni. Akkor is éppen azt hallgattam, amikor Lili locsogása közben megjött Kriszti üzenete. Amikor megismerkedtünk, azonnal tudtam, hogy én ezt a lányt akarom. „Te, Dénes?” – szólt rám Lili. „Mi, mi van?” „Figyelsz te rám egyáltalán?” „Hogyne figyelnék.” „Jó, csak azért, mert most jön csak a csattanó.” „Eskü, gecire érdekel, de most jött az üzenet, hogy egy haverom túladagolta magát, és hát, tudod” – mondtam neki, és mielőtt befejeztem volna a mondatot, már az utcán voltam. Ahogy tudtam, siettem Krisztihez.

Ahogy a szexnek vége volt, szinte minden elcsendesedett. Szinte minden. Mindig olyan volt, mintha lovaskocsi körözött volna a háza előtt, hogy rohadt volna meg, és annak a kopogását hallottam volna. Nem értettem. Kurvára nem értettem. Amikor az óra kattogásáról, a hűtő berregéséről és a falban lévő csövek morajlásáról már sikerült megfeledkezni, akkor is olyan volt, mintha kibaszott lovak kopogtak volna a ház előtt. Mondjuk mindig,

minden ház előtt. Cirógattam a testét, ő pedig halkán szuszogott. Simán transzba tudtunk esni anélkül, hogy szétszívtuk volna az agyunkat. Ahogy ott feküdtem mellette, behúzott a sötétség. A sötétségben eleinte kék, zöld és vörös négyzetek villódtak, aztán valahogy kezdtek formát ölteni. Elsuhanó villanyoszlopok kontúrjait láttam, mintha vonatból bámulnék ki, aztán intett egy kalauz. Az arcát sehogy sem tudtam megjegyezni. A következő pillanatban már tengeralattjárón voltunk, és süllyedtünk a sötétségbe. Aztán egyre élénkebb, elevenebb képek villantak fel. Először egy divatbemutató kifutóját láttam, minden vakuvillanás elvakított, utána atomerőműben bolyongtunk. Aztán megint Philadelphiában voltam, és néztem vissza a felhőkarcolókra, végül ahhoz a börtönhöz értem, ahol a 12 majmot forgatták. Egy pillanatra úgy tűnt, béke van.

A Kriszti már aludt, amikor én még azon töprengtem, vajon lehet-e ennél közelebb kerülni a békéhez. Mindig imádtam, amikor a *Taxidermiában* arról beszélnek, hogy nem a pina forog a világ körül, hanem igenis a világ forog a pina körül. A színész nagyon elkapta a mondatot. Amikor először dugtam, nem értettem, mire a felhajtás, tényleg ezért képesek emberek ölni egymást, ezért robbannak ki háborúk, ez mozgatja a kurva világmindenséget? Aztán hol jobb, hol rosszabb. Amióta viszont a Krisztivel dugtunk, új értelmet nyert minden. Pedig nem csinált semmit másképp, mint a többiek. Csak éppen akkor sóhajtott fel, amikor a legjobban esett meghallani, akkor túrt bele a hajamba, amikor én is arra vágytam, hogy valaki beletúrjon a hajamba, és amikor azt mondta, hogy bármelyik pillanatban elmehet, én már szétrobbantam belül. Ha nem lett volna az a kurva lódobogás vagy kattogás vagy mi a faszom, mellette megtaláltam volna a végtelen békét, valamiféle istent, a rejteket. „Hát te még nem alszol?” – fordult felém, és megdörzsölte az orrát. „De, mindjárt alszom én is” – mondtam neki, de már ő nem figyelt. Félálomban megsimította az arcomat, és szendergett tovább, én pedig bámultam bele továbbra is a sötétségbe. Dénes, a kurva anyád, mindenkinek jobb, ha nem töröd ilyen giccses hülyeségeken a fejed.

„Megint kikapott a válogatott” – hümmögött magában Zsolt az irodában. „Sima vereség, a második félidőben még csak kapura lövésünk sem volt” – mondogatta tovább. Azt sem tudtam, hogy előző este meccs volt. „Minek ezeknek az a rengeteg stadion” – mérgelődött magában. Néhányan kicsit feszengeni kezdtek. Az egyik kollégánk fel is állt. Mielőtt megindult volna, félig magának, félig nekünk bejelentette, hogy akkor ő most elszív egy szál cigit. Senki nem válaszolt. Néhány másodpercig csend volt, aztán megint Zsolt szólalt meg. „Tessék, baszd meg, a kormánypártok megint leszavazták az ügynöklisták nyilvánosságra hozatalát is. Hanyadik alkalom volt már ez? A tizennyolcadik, a huszadik? A Balaton mellett meg folytatják a nádas irtását, miközben, hogy, hogy nem, a miniszterelnök haverja megint bevásárolt pár milliárdért a környéken.” A héten éppen azon dolgoztunk, hogyan tegyük befogadhatóbbá, hogy az állam több száz milliárdot, nem milliót, milliárdot készül elkölteni a Balatonnál. Kicsi odafigyeléssel ki lehetett találni, hova és kinek ment a lóvé. Mire egyébként Zsolt végzett a hírekkel, ketten maradtunk bent, az egész iroda kiürült. Mindenkire most tört rá a légszomj. Zsolt se lehetett sokkal idősebb, mint én, de hát nem sokat beszélgettünk.

„Te, Zsolt, figyelj már, téged nem zavar, ami itt megy?” – kérdeztem tőle, miután néhány perce hallgatott már. „Mire gondolsz?” „Nem tudom, ez az egész. Hogy még azt a széklet is kilopják alólunk a miniszterelnök haverjai, amin éppen ülünk. Mi meg, baszki, mi

meg azon dolgozunk, hogy mindezt úgy kommunikáljuk, mintha minden azért történne, hogy az embereknek, a népnek, a keményen dolgozó kisembereknek jobb legyen.” Zsolt egy pillanatig csak nézett, aztán bizalmasan közelebb hajolt hozzám a billentyűzete fölött. „Ja hogy az? Csak nem megint magamban beszéltem?” Bólintottam neki. „Mit tehetnének ellene?” – kérdezte aztán. „Hát én” – mondtam volna, hogy nem tudom, de Zsolt közbevágtott. „Ez most egy olyan beszélgetés?” Most meglepett. „Milyen beszélgetés?” – kérdeztem egész kíváncsian. „Olyan szervezős beszélgetés?” – kérdezte, és mintha hirtelen megcsillant volna valami a tekintetében. „Hát, tudod, olyan szervezős. Nem egyszer láttalak véresen besétálni az irodába.” Még mindig nem teljesen értettem. „Tudod, a klubba, aminek az első szabálya, hogy senkinek ne beszélj róla.” „Mi? Nem, dehogyis, haver, ez a valóság. Itt nincsenek klubok.” „Ó, hát akkor mindegy” – mondta, és csalódottan hátradőlt.

„Na – noszogattam tovább, – nem akarnál egy olyan helyen élni, ahol nem néznek folyton hülyének, ahol nem próbálják állandóan hajlíztatni a valóságot, ahol nem lépnek a nevedben minden átkozott nap háborúba valami homályos háttérhatalom ellen? Egy olyan helyen, ahol nem kéne szarul érezned magad, mert el mered mondani, hogy szarul játszott az úgynevezett nemzeti csapat? Ahol nem kell félned, ha elmondod a véleményed?” „Á, az előbb csak teszteltél?” „Mi? Ja, nem, nem. Csak kérdezem.” „Ó, én csak elücsörgök itt, megcsinálom, amit rám bízta, felveszem a fizetésem, és elmegyek haza. Nemrég született meg a gyerekünk, nekem tökéletesen megfelel itt.” „Mi? Várj, várj, nyugi, azért nem készül rólad jelentés sem” – mondtam neki, de nem voltam benne biztos, hogy sikerült meggyőzőnöm. „Nem értelek – mondta aztán –, abból a székéből neked se kéne ilyen kérdéseket feltenned, ha tesztelsz, ha nem.” Egy kicsit elgondolkodott. „Nekem minden okés így, semmi felelősségem, nincs miért aggódnom. Kibekkelek mindent” – tette hozzá. „Szerintem most ez a legjobb, amit tehetsz, vársz és kibekelsz.” Sóhajtottam egyet, és visszadőltem én is a székemben. Lassan szivárogtak vissza az emberek a szobánkba. Először bedugták a fejüket, hogy tiszta-e a levegő. Gyáva irodapatkányok.

Később lent cigizgettem az udvaron. Azon gondolkodtam, amit a Zsolt mondott. Felhívtam a Gabit. „Tudtad, hogy tegnap meccs volt?” – kérdeztem tőle. „Nem én, fingom sem volt.” „Nem is olvastál híreket?” „Haver, mi van veled, most keltem fel.” „Ja, semmi, csak kérdeztem. Emlékszel, hogy kivoltam a múltkori balhé után?” „Ja, igen, emlékszem, persze, hogyne emlékeznék.” „Na, most mégis benne vagyok, menjünk és csináljuk” – mondtam. „Tudtam én, ez a beszéd. Mindenki más megbaszódhat. Olyanok leszünk, mint Robin Hood meg, hm, Robin? Nem, az nem adja ki. Mint Robin Hood meg a Kicsi John. Csak a gazdag hülyéktől veszünk el, aztán elbulizzuk az egészszet. Rádadásul pont annyira buzis is, amennyire kell. Vagy mint a Sobri Jóska vagy a Rózsa Sándor. Vagy mint a Tini Nindza Teknőcök. Vagy tudom már, olyanok leszünk, mint a Viszki. Kár, hogy nem lehet minden helyszínen otthagyni egy fél ekít. Mennyire király lenne már, nem?” Nehezen hittem el, hogy csak most ébredt fel, úgy fosta a szót. A lelkesedése mindenesetre rám is átragadt. „Nem tehetünk mást. Jó buli lesz.” Várt egy kicsit. „Este mit csinálsz?” „Nincs tervem.” „Ez az, erről van szó.” ■ ■ ■

■ **Aradi Péter** (Budapest, 1985) szerkesztő, újságíró, hobbifutó. Ez a szöveg a kiadás előtt álló regényének egy részlete.

